

קובור הקואלה

אגדת ילידי אוסטרליה (אבאורג'ינס)

לפני זמן רב החיות לא היו חיות, הן היו אנשים. קובור היה נער צעיר. הוריו מתו והוא חי אצל קרובי המשפחה, באזור יבש של אוסטרליה, בו המים לא הספיקו אף פעם. לכל אחד מהמשפחה הוקצבו קצת מים כל ערב, אבל קובור קיבל את המים תמיד אחרון, ואף פעם לא היה לו מספיק. "אני צמא!" הוא קרא "אני רוצה עוד מים!" "שקט, קובור!" אמרו הדודים "אתה יתום ואנחנו קיבלנו אותך בביתנו. אתה צריך להיות אסיר תודה ולקחת מה שנותנים לך." ואם הוא התלונן שוב הם קראו לו כפוי-טובה והרביצו לו מכות.

כשהדודים יצאו לצייד הם הסתירו את כדי המים כדי שקובור לא יוכל לשתות יותר. קובור למד לאסוף טל מעלי העצים אך עדיין הרגיש מאוד צמא.

יום אחד, כשהדודים יצאו מהבית, שכחו להסתיר את כדי המים שלהם. ברגע שקובור נשאר לבדו הוא שתה כמה שרק הבטן שלו יכלה להכיל. זו הייתה הפעם הראשונה שלא היה צמא, אבל הבטן שלו התנפחה כמו כדור פורח.

כשהשמש הנמיכה מאוד מעל קו האופק קובור ידע שהדודים שלו יחזרו בקרוב. הם ירביצו לו מכות, ייקחו את כל המים, והוא שוב יהיה צמא. לכן הוא אסף את כל כדי המים וטיפס אתם על ענפי עץ קטן. ואז התחיל לשיר שיר קסום מיוחד והעץ התחיל לגדול, כשקובור יושב בין הענפים ומחזיק את כדי המים.

חייבים לבשל את בשרי לפני שתורידו את עורי
או תשברו את עצמותיי. זהו החוק שלי! אם לא
תשמעו לו אחזור ואייבש את כל הנהרות
והאגמים ותהיו תמיד צמאים."
מאז קואלה לא זקוק יותר למים כדי לחיות, ולכן
גם ילידי אוסטרליה מקפידים לשמור על החוק
הזה כשרוצים לאכול את בשר קואלה.
הם מפחדים שהוא יחזור, ייקח את כל המים
והם יישארו צמאים לנצח.

הקרובים שלו חיפשו מזון כל היום וחזרו
עייפים, מחוממים וצמאים. הם לא מצאו את
כדי המים שלהם ולא את קובור. ואז ראו את
אותו על עץ הגבוה שמבין כל העצים, ואת כדי
המים התלויים על הענפים.
"קובור, רד מיד עם הכדים, כי אחרת נרביץ לך"
קראו.
"לא! לא ארד" קרא קובור "עכשיו תורכם להיות
צמאים."

אחדים מבני המשפחה ניסו לטפס על העץ,
אבל קובור זרק עליהם את הכדים והם נפלו
למטה. אך בסוף אחד מהם הצליח לעלות,
תפס את קובור, הרביץ לו וזרק אותו מהעץ.
כשקובור נפל על הארץ הוא הפך לקובור
הקואלה. החיה טיפסה מיד שוב על העץ
והתחילה לכרסם עלים. ואז קובור הקואלה
הביט על האנשים שלמטה ואמר "מעכשיו
תוכלו להרוג אותי אם תחפשו מזון, אבל אתם